

la complicitat de les institucions i autoritats, que fessin honor a la tasca encomanada de ser gestors de *la res publica*.

A tall d'exemple: com és possible que la magnífica col·lecció Josep Pla, que edita la Diputació, no hagi encara emprès el projecte d'editar alguna antologia o alguna obra inèdita de Puig Vayreda? No és la funció d'aquesta col·lecció preservar el nostre patrimoni literari? Una altra proposta: no seria oportú muntar, amb la complicitat de la premsa local, un premi de periodisme al millor article sobre el territori? Més idees: de la mateixa manera que hi ha itineraris literaris que repassen les visions i els camins que van fer per la ciutat i la comarca autors com Carles Fages de Climent, Maria Àngels Anglada o García Lorca, no seria possible endegar un itinerari Eduard Puig Vayreda? I si des del centralisme gironí veiem difícil que es faci cas a aquesta voluntat de preservar i projectar l'obra d'aquest empordanès irreductible, no són capaces les nostres institucions locals d'endegar iniciatives que, amb el suport econòmic corresponent, puguin aconseguir aquest objectiu?

Tant de bo aquestes reflexions esdevinguin no una mirada de cloenda sobre un autor i una obra sinó el veritable punt de partida d'un projecte que ens farà millors com a societat.

EDUARD PUIG I VAYREDA, EN EL RECORD

Alicia Viñas i Palomer

Durant els anys 1979 fins al 1983 vaig tenir molta relació professional amb l'Eduard Puig i Vayreda (fig. 1), ja que ell va ser regidor de Cultura amb Marià Lorca, i alcalde de Figueres els anys 1981-1983, i jo, en aquella època, dirigia el Museu de l'Empordà. Va formar part del Patronat, primer com a regidor de Cultura i després el presidí com a alcalde.

Sempre el vaig trobar dialogant i amb idees pròpies. Era una persona molt culta, amant de la música, l'art i la literatura. A part de la seva carrera professional, dedicada al vi com a expert enòleg, va ser un excel·lent i reconegut escriptor amb una important i exitosa obra publicada, així com periodista amb ironia i sentit crític.

Per la pintura sentia especial predilecció pel paisatge, ja fos per la clàssica Escola d'Olot o pels paisatgistes empordanesos: Bonaterra, Llanera, Ramon Reig, Lluís Vayreda, Lluís Roura..., a tots ells els dedicà textos pels catàlegs de les seves exposicions.

A començament de cada any, la Direcció del Museu presentava el projecte d'exposicions de l'any al Patronat i ell, a vegades, no compartia el gust per algunes de les mostres que es proposaven, però mai s'hi va oposar, sempre va deixar fer... Tenia una actitud liberal i de respecte per la Direcció i el Patronat.

En aquells anys es van realitzar les següents exposicions:

Evarist Vallés (1a part), Martí Vives, Àngel Planells, Joaquim Bech de Careda, Presències del Rosselló, Emília Xargay, Grup Indika, Alfred Figueras, Francesc Camps Ribera, Antoni Clavé, Mostra d'Art, Maria Assumpta Raventós, XXI Premi Joan Miró, Dalí fotògraf, Llegat Fàbrega, Pintors Catalans a l'exili (1a part), Miquel Caballeras, Guinovart, Evarist Vallés (2a part).

En cada exposició, l'artista o la seva família donaven una obra per al fons del Museu, en el cas d'en Martí Vives, nascut a Prades de Conflent i de mare figuerenca, va fer una important i quantiosa donació.

Abelard Fàbrega, nascut a Cabanes, va ser mestre i pedagog, estudià a la Normal de Girona i va exercir de mestre a Llagostera. Va ser secretari del Seminari de Pedagogia de la Universitat de Barcelona en els anys 1931-1933 i s'exilià a Mèxic l'any 1939. Allà es dedicà al negoci editorial i l'any 1964 fundà i dirigí l'editorial "Publicaciones Culturales", especialitzada en llibres d'ensenyament universitari. Va ser guardonat amb el premi Juan de Pablos al mèrit editorial. Estimava profundament la cultura i l'art i juntament amb la seva esposa, Joana Just, varen crear un important fons d'artistes catalans a l'exili, a qui ells van ajudar comprant obra i formant d'aquesta manera una col·lecció de noranta-set peces entre pintura, dibuix i gravat, les quals van donar al Museu de l'Empordà (fig. 2).

Figura 1. Visita del director general dels Museus, Josep Guitart, al Museu de l'Empordà, setembre 1981.

Arxiu família Puig Vayreda.

Figura 2. Alicia Viñas ensenyant a Eduard Puig Vayreda una obra del llegat Abelard Fàbrega, en el Museu de l'Empordà, 20 de març de 1983.
Arxiu família Puig Vayreda.

Per Fires de Santa Creu del 1983 s'inaugurà l'exposició *Pintors Catalans a l'Exili* i en el mateix acte es concedí a Abelard Fàbrega la Fulla d'Argent de Figueres que va recollir el cònsol de Mèxic a Barcelona.

Després que l'Eduard Puig deixés la política local, quan ens trobàvem, parlàvem, entre altres coses, dels projectes que tenia el Museu. Quan vaig deixar el càrrec de directora, continuava explicant-li els meus projectes personals i la seva realització. Quan preparava l'exposició *Salvador Dalí i els artistes de l'Empordà*, en el Museu de l'Hermitage de Sant Petersburg, li vaig demanar un text per al catàleg sobre el món cultural de Figueres. En el moment d'entregar-me'l, va avisar-me que no aconseguiria fer l'exposició per les dificultats que comportava. Quan el projecte va ser una realitat, em felicità i em digué que sabia, per persones que assistiren a la inauguració, que tot havia anat molt bé.

A Llançà ens trobàvem sovint i compartíem estones agradables amb la seva muller i el meu marit.

Conservo un excel·lent record d'Eduard Puig i Vayreda, un bon amic, una persona culta i honesta.